

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 1019201543
Dátum vydania rozhodnutia: 01.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1019201543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, proti žalovanému: Notárska komora Slovenskej republiky - Disciplinárna komisia, so sídlom Krasovského ulica 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 17/2018-254 zo dňa 27.9.2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/241/2019-14 zo dňa 16. januára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) uznesením č. k. 6S/241/2019-14 zo dňa 16. januára 2020 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 17/2018-254 zo dňa 27.9.2019. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 170 písm. a) S.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov konania ich náhradu nepriznal.

2. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca podal voči notárovi JUDr. Jozefovi Čurilovi návrh zo dňa 23.8.2018 na začatie disciplinárneho konania pre podozrenie zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 63 ods. 1 písm. a), § 63 ods. 1 písm. a) bod 1, § 36 ods. 1, § 2 ods. 2 a § 13 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „Notársky poriadok“), ktorým navrhol uložiť disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu 1 500 eur. Podaný disciplinárny návrh prejednal žalovaný - Disciplinárna komisia Notárskej komory Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutím č. DK 17/2018-254 zo dňa 27.9.2019 rozhodol tak, že notárovi JUDr. Jozefovi Čurilovi návrh na začatie disciplinárneho konania zamietol. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obvinený - JUDr. Jozef Čurila mal za preukázané, že účastník Notárskej zápisnice prehlásil, že je on právnym nástupcom po svojom otcovi a notárovi neprináležalo hodnotiť pravdivosť ani tohto vyhlásenia účastníka Notárskej zápisnice. To, že účastník Notárskej zápisnice mal ešte dvoch súrodencov nebolo

zrejme v čase spisovania Notárskej zápisnice zo žiadnej listiny. Žalovaný v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ nedôsledne posúdil listiny, keď uviedol, že v príslušnom spise Notárskej zápisnice sa pritom nachádza o.i. aj uznesenie štátneho notárstva v Bardejove č. D 358/63, z ktorého je zrejmé, že C. M. mal 4 deti a že v spise je priložené aj vyjadrenie K. E., rod. M., z obsahu ktorého vyplýva, že nesúhlasí s vydržaním, a že na to notár absolútne neprihliadal. Prítom aj navrhovateľovi muselo byť po riadnom posúdení listín zrejmé, že uznesenie D 358/63 bolo notárovi doručené synom druhej sestry (K. E., rod. M.) účastníka Notárskej zápisnice dňa 31.5.2016 a Notárska zápisnica bola spísaná dňa 12.4.2016 a nesúhlasné vyjadrenie K. E., rod. M., ktoré bolo predložené notárovi spolu s D 358/63, t. j. 31.5.2016, je síce datované „14.3.2016“ (t. j. pred spísaním Notárskej zápisnice), ale podpis na listine je úradne osvedčený a z osvedčovacej doložky vyplýva, že K. E. listinu podpísala, až dňa 10.5.2016, t. z. až po spísaní Notárskej zápisnice. Vzhľadom na uvedené žalovaný dospel k záveru, že skutok, ktorý sa kladie notárovi za vinu, nie je disciplinárnym previnením a preto návrh zamietol.

3. Krajský súd najskôr posudzoval splnenie podmienok konania zo strany žalobcu, t. j. či je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s ust. § 178 ods. 1 S.s.p., upravujúceho jeho aktívnu žalobnú legitimáciu. Správny súd v tejto súvislosti uviedol, že obdobnú právnu otázku už riešil v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/148/2017, v ktorom uznesením zo dňa 30.1.2018 žalobu odmietol a správnosť tohto uznesenia potvrdil aj Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Asan/19/2018. Obdobne postupoval v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/40/2017, ktorý bol potvrdený uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Asan/34/2018. Mal za to, že aktívna procesná legitimácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 178 ods. 1 S.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka v administratívnom konaní, ktoré bolo zavŕšené vydaním rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy za súčasného splnenia predpokladu - ukrátenie na subjektívnych právach žalobcu spojené s vydaním napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Iba samotné tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a jeho namietaná nezákonnosť nie je postačujúce. Súd v každej konkrétnej veci posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky svojej procesnej aktívnej legitimácie na podanie žaloby, ktorou sa domáha súdneho prieskumu rozhodnutia/opatrenia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve. V prejednávanej veci krajský súd považoval za nesporné, že žalobca bol účastníkom administratívneho (disciplinárneho) konania, ktorého začatie sám inicioval podaním disciplinárneho návrhu voči notárovi JUDr. Jozefovi Čurilovi, keďže v zmysle § 92 Notárskeho poriadku bol orgánom oprávneným na podanie takéhoto návrhu, o ktorom bolo následne vedené riadne disciplinárne konanie zavŕšené vydaným rozhodnutím žalovaného. Pokiaľ ide o druhý predpoklad aktívnej procesnej legitimácie žalobcu, týmto je existencia nesporného ukrátenia na jeho subjektívnych právach, ktoré je nutné chápať v dvoch rovinách, v rovine subjektívneho práva a v rovine jeho ukrátenia. Subjektívnym právom je potrebné rozumieť vlastné práva alebo právom chránené záujmy žalobcu. Inými slovami fyzická a právnická osoba sa nemôže všeobecnou správnu žalobou (v súčasnosti prvá hlava tretej časti S.s.p. - § 177 a nasl.) domáhať ochrany subjektívnych práv inej osoby, resp. pod jej subjektívne práva nemožno podriaďiť také účinky rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré neovplyvňujú jej právnu pozíciu, t. j. nezasahujú do jej právnej sféry ani nespôsobujú zmenu jej právneho postavenia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/2/2011 zo dňa 24.2.2011). Skutočnosť, že musí ísť o vlastné subjektívne práva fyzickej alebo právnickej osoby súčasne vylučuje, aby pod tento druh aktívnej žalobnej legitimácie bolo možné podriaďiť prípad, keď fyzická alebo právnická osoba, ako účastník administratívneho konania v jeho rámci realizuje svoje verejno-mocenské oprávnenia (v danom prípade podanie disciplinárneho návrhu voči notárovi). Pod ukrátením subjektívneho práva je nutné rozumieť taký stav, keď správnu žalobou napadnutým rozhodnutím/opatrením orgánu verejnej správy bolo priamo zasiahnuté do práv alebo právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby. Podľa názoru krajského súdu žalobca bol účastníkom administratívneho konania (v danom prípade disciplinárneho konania voči notárovi), ktorého výsledkom je rozhodnutie, ktoré sa touto správnu žalobou napáda. V rámci uvedeného administratívneho konania však žalobca (JUDr. Gábor Gál - Minister spravodlivosti SR) ako splnomocnený oprávnený správny orgán realizoval svoje verejno - mocenské oprávnenie vyplývajúce mu z § 92 Notárskeho poriadku, t. j. oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči príslušnému notárovi. Rozhodnutie, ktoré sa touto žalobou napáda, je výsledkom administratívneho (disciplinárneho) konania, ktorého žalobca bol účastníkom a v rámci tohto administratívneho konania

ako jeho účastník v plnom rozsahu realizoval svoje verejno - mocenské oprávnenie (dohľad a dozor nad notármi). V uskutočnenom disciplinárnom konaní vydané (touto žalobou napadnuté) rozhodnutie sa však nijako nemôže týkať subjektívnych práv fyzickej osoby Gábora Gála, ministra spravodlivosti SR, ktoré by vychádzali z konkrétneho právneho predpisu, ovplyvňovali by jeho právnu pozíciu, zasiahli by do jeho právnej sféry alebo by spôsobili zmenu jeho právneho postavenia. Potom je potrebné prijať záver, že žalobca nespĺňa procesnú podmienku osoby oprávnenej na podanie predmetnej žaloby, t. j. nemá aktívnu procesnú legitimáciu vyplývajúcu z § 178 ods. 1 S.s.p. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/148/2017-35 a uznesenie sp. zn. 6S/342/2016 zo dňa 26.4.2018). Správny súd vyslovil názor, že v danom prípade ide o nedostatok aktívnej žalobnej legitimácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby, nakoľko žalobca v podanej žalobe nijako neodôvodnil ukrátenie na svojich subjektívnych právach vydaným napadnutým rozhodnutím žalovaného. Zároveň konštatoval, že žalobca v disciplinárnom konaní nevystupoval ako fyzická osoba, ale ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy - ministerstva spravodlivosti SR, t. j. ako orgán verejnej moci. Poukázal na skutočnosť, že poslaním súdneho prieskumu nie je ochrana subjektívnych práv orgánov verejnej moci (v danom prípade žalobcu) v prebiehajúcim administratívnom konaní pred iným orgánom verejnej moci, ktorým prislúcha administratívne konanie vykonať (Notárska komora Slovenskej republiky - Disciplinárna komisia). Uvedený právny názor vyslovil aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 10Asan/34/2018 zo dňa 28.2.2019, ktorým potvrdil rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/40/2017 v obdobnej právnej otázke.

4. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f), g), j) S.s.p. kasačnú sťažnosť. Poukázal na to, že krajský súd svojim rozhodnutím poprel viacero základných princípov konania v správnom súdnictve upravených v ust. § 5 ods. 2, 3, 4, 9 S.s.p. Ďalej citoval ust. § 177 ods. 1 a 2 S.s.p., pričom v tejto súvislosti namietal, že krajský súd v rozpore so zásadou „iura novit curia“ absolútne opomenul znenie ust. § 177 ods. 2 S.s.p., ktoré umožňuje podať správnu žalobu prokurátorovi a iným osobitným zákonom oprávneným subjektom aj v prípadoch, ak nedošlo k porušeniu subjektívnych práv. Predmetné ustanovenie predstavuje výnimku, keď správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv. Rovnako dal do pozornosti ust. § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku účinného do 30. novembra 2019, zo znenia ktorého vyplýva, že proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia. Na základe uvedeného dospel k záveru, že v predmetnom prípade boli naplnené podmienky aplikácie ust. § 177 ods. 2 S.s.p. (požiadavka subjektu na to oprávneného zákonom), a teda minister spravodlivosti bol oprávnený prostredníctvom správnej žaloby žiadať preskúmanie zákonnosti disciplinárneho rozhodnutia. Zároveň mal za to, že v prípade, ak osobu aktívne legitimovanú na podanie správnej žaloby označí osobitný predpis podľa § 177 ods. 2 S.s.p., tak v súlade so zásadou *lex specialis derogat legi generali* sa na daný subjekt už neuplatňujú ďalšie podmienky procesnej aktívnej legitimácie stanovené v § 178 ods. 1 S.s.p. (účastník pôvodného konania a ukrátenie na subjektívnych právach). Prezintovaný výklad podľa názoru sťažovateľa podporuje aj členenie a usporiadanie jednotlivých zákonných ustanovení, kedy ustanovenie o zákonom splnomocnenom subjekte na podanie správnej žaloby (§ 177 ods. 2 S.s.p.) hierarchicky predchádza všeobecným ustanoveniam o žalobnej legitimácii (§ 178 ods. 1 S.s.p.). Vzhľadom k uvedenému mal správny súd konať s ministrom spravodlivosti ako so žalobcom, bez skúmania ďalších podmienok konania vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ uviedol, že zo znenia ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku je zrejmé, že špeciálny právny predpis určil *expressis verbis* možnosť podania správnej žaloby, pričom ministra spravodlivosti ako navrhovateľa disciplinárneho návrhu z okruhu oprávnených osôb výslovne nevylúčil. Uvedeným, podľa názoru sťažovateľa, doplnil právnu úpravu Správneho súdneho poriadku, ktorá tento vzťah neupravovala. Predmetné ustanovenie Notárskeho poriadku síce žiadnym spôsobom neprecizuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby, určuje však začiatok plynutia lehoty na jej podanie. Keďže rozhodnutie sa doručuje účastníkom konania, z logiky veci podľa vyplýva, že tieto osoby sú zároveň oprávnené na podanie správnej žaloby. Zákon teda explicitne neoznačuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby, avšak aplikáciou jazykového a logického výkladu na zákonný text sťažovateľ došiel k dedukcii, že žalobu je oprávnený podať účastník disciplinárneho konania, t. j. disciplinárne obvinený notár i navrhovateľ - minister spravodlivosti. Napriek vyššie prezentovaným argumentom podporujúcim záver, že v posudzovanom prípade nebolo potrebné preukazovať porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv, sťažovateľ zastával názor, že minister spravodlivosti v postavení

účastníka konania v disciplinárnom konaní je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení nositeľom subjektívnych práv a povinností.

5. Podľa právnej teórie subjektívne právo predstavuje objektívnym právom garantovanú možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom dáva možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Vo svetle uvedeného sťažovateľ konštatoval, že ak Notársky poriadok umožňuje podať ministrovi spravodlivosti disciplinárny návrh, je nutné považovať túto možnosť za výkon jeho subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie notára a s tým súvisiacim dodržiavaním zákonnosti, profesijnej etiky a odbornosti výkonu tohto povolania. Uvedené znamená, že ak zákon dáva ministrovi spravodlivosti právo disciplinárnej iniciatívy, tak tomuto právu zodpovedá aj náležitá ochrana a možnosť jej uplatnenia v právnom štáte. Uvedené je priamo garantované aj Ústavou Slovenskej republiky, ktorá vo svojom článku 46 ods. 1 dáva záruku, aby sa každý mohol domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Uvedená ústavná garancia bola však v danom prípade porušená, keďže súd odňal ministrovi spravodlivosti možnosť domáhať sa uplatnenia svojho práva v jeho konečnej podobe. Sťažovateľ v tejto súvislosti dodal, že minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a s disciplinárne obvineným nie je vo vzťahu nadriadenosti, prípadne podriadenosti a preto by mal mať k dispozícii aj rovnaké procesné prostriedky obrany a ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa všeobecné ustanovenia predpisov trestného práva aplikujú aj na prípady tzv. správneho trestania (konanie o správnom delikte, disciplinárne konania pred správnym orgánom a i.). Sťažovateľ zastával stanovisko, že v prejednávacom prípade mal aj minister spravodlivosti ako účastník konania pred disciplinárnym senátom svoje subjektívne práva, ako napr. právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak rozhodnutie disciplinárneho senátu trpí vadami, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho senátu je nejasné a nezrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom disciplinárneho konania, opäť je možné hovoriť o porušení subjektívnych práv účastníka disciplinárneho konania.

6. Sťažovateľ venoval časť kasačnej sťažnosti vymedzeniu rozdielov medzi pojmami štátny dohľad a štátny dozor, pričom v tejto súvislosti uviedol, že pod pojmom štátny dohľad je treba rozumieť verejný záujem na výkone právomocí, ktoré štát preniesol na Notársku komoru Slovenskej republiky a notárov. Dohliadajúci orgán pritom voči dohliadaným subjektom nemá postavenie priamo nadriadeného orgánu, ale sleduje správanie sa týchto subjektov, či je v súlade so zákonom. V prípade porušenia záväzne ustanoveného práva zo strany dohliadaného subjektu dohliadajúci orgán uplatní voči nemu zákonom zverenú právomoc. Od štátneho dohľadu je potrebné odlišovať štátny dozor, pri ktorom ide o výkon hierarchicky usporiadanej kontroly nadriadeného dozorujujúceho orgánu voči podriadenému subjektu, resp. subjektu, nad ktorým sa dozor vykonáva. Poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 Notárskeho poriadku, podľa znenia ktorého ministerstvo vykonáva nad činnosťou notárov podľa ustanovenia § 3 ods. 1 a Notárskej komory Slovenskej republiky štátny dohľad. V rámci neho minister vymenúva a odvoláva notárov, určuje počet notárskych miest každého súdu prvého stupňa a ich prípadnú zmenu, na návrh Notárskej komory Slovenskej republiky môže notárov vzájomne preložiť, prijíma sľub notárov, zbavuje notárov povinnosti mlčanlivosti, vybavuje sťažnosti na Notársku komoru Slovenskej republiky, vykonáva disciplinárnu právomoc, môže pozastaviť výkon notárskeho úradu, určuje maximálnu výšku odmeny notárov a pod. V danom prípade nemožno vôbec hovoriť o nadriadenosti a podriadenosti ministerstva alebo ministra spravodlivosti vo vzťahu k notárom. Zdôraznil, že argumentácia o nemožnosti podania správnej žaloby ministrom z dôvodu jeho verejno-mocenského postavenia podľa jeho názoru neobstojí dôvodiac, že navrhovateľom disciplinárneho konania môže byť v zmysle ustanovenia § 92 Notárskeho poriadku aj predseda krajského súdu alebo prezident Notárskej komory Slovenskej republiky, ktorí žiadnu verejno-mocenskú právomoc nad notármi nevykonávajú a už vôbec nie sú v pozícii nadriadenosti a podriadenosti vo vzťahu k notárom (koniec koncov ako minister spravodlivosti). Taktiež načrtnol polemiku, o akú právnu argumentáciu by krajský súd svoje rozhodnutie oprel v prípade, ak by správnu žalobu podal niektorý z vyššie spomenutých subjektov.

7. Sťažovateľ taktiež krajskému súdu vytýkal, že rozhoduje odlišne v obdobných veciach - v jednom

prípade žalobe vyhovie, t. j. zaoberá sa ňou a v druhom, skutkovo a procesne rovnakom ju odmietne z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, z čoho je možné vyvodiť, že sám súd je zdrojom hlbokých a trvalých právnych konzistencií. Rovnako dal do pozornosti aj dôvodovú správu k novele Notárskeho poriadku, ktorá nadobudla účinnosť 1. decembra 2019. Zákon č. 389/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, doplnil príslušné ustanovenie § 93 ods. 3 spôsobom, ktorý sťažovateľ v kasačnej sťažnosti odcitoval. Poukázal na to, že nejde o novú právnu úpravu, ale o spresnenie už existujúceho právneho stavu. Dôkazom pre toto tvrdenie je skutočnosť, že zákonodarca v tomto smere neuzákonil žiadne prechodné ustanovenia, keďže nejde o nové oprávnenie ministra spravodlivosti. Od 1. decembra 2019 aplikuje znenie dané novelou, v zmysle ktorého je minister spravodlivosti bezpochyby aktívne legitimovaný na podanie správnej žaloby.

8. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti, ktorá mu bola riadne doručená, písomne nevyjadril.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že podaná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

10. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu č. k. 6S/241/2019-14 zo dňa 16. januára 2020, ktorým podľa § 98 ods. 1 písm. e) S.s.p. odmietol žalobu (ako podanú zjavne neoprávnenou osobou), ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 17/2018-254 zo dňa 27.9.2019. Uvedeným rozhodnutím žalovaný návrh sťažovateľa zo dňa 23.8.2018 na začatie disciplinárneho konania voči notárovi JUDr. Jozefovi Čurilovi pre podozrenie zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 63 ods. 1 písm. a), § 63 ods. 1 písm. a) bod 1, § 36 ods. 1, § 2 ods. 2 a § 13 Notárskeho poriadku zamietol.

11. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

12. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p., správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) S.s.p., správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

14. Podľa § 97 S.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

15. Podľa § 98 ods. 1 písm. e) S.s.p., správny súd uznesením odmietne žalobu ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

16. Podľa § 177 ods. 1 S.s.p., správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

17. Podľa § 177 ods. 2 S.s.p., ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

18. Podľa § 178 ods. 1 S.s.p., žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

19. Podľa § 92 Notárskeho poriadku - zákona č. 323/1992 Zb. (v znení účinnom do 30. novembra 2019), návrh na začatie disciplinárneho konania môže podať minister, predseda krajského súdu a prezident komory (ďalej len „navrhovateľ“) do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Notár alebo kandidát si môže v disciplinárnom konaní zvoliť obhajcu z radov advokátov alebo notárov.

20. Podľa § 93 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. v cit. znení, proti rozhodnutiu o disciplinárnom opatrení nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia.

21. Podľa § 89 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. v cit. znení, štátny dohľad nad činnosťou notárov podľa § 3 ods. 1 a komory vykonáva ministerstvo.

22. Podľa čl. 16 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory SR, senát návrh zamietne.

23. Spornou v prejednávanej veci bola otázka aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľa na podanie všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie žalovaného č. DK 17/2018-254 zo dňa 27.9.2019, ktorým podľa § 16 ods. 1 písm. d) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory Slovenskej republiky návrh navrhovateľa zamietla.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky predtým, ako pristúpil k preskúmaniu veci v intenciách podanej kasačnej sťažnosti a námietok v nej vyjadrených konštatuje, že prioritnou povinnosťou správneho súdu, predchádzajúcou meritórnemu prejednávaniu veci, je preskúmanie procesných podmienok konania, medzi ktoré patrí aj aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej republiky.

25. Podľa § 454 S.s.p., na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu. S poukazom na uvedené ustanovenie zákona kasačný súd posudzuje danú vec ku dňu 24. januára 2020 (deň právoplatnosti kasačnou sťažnosťou napadnutého uznesenia), a to aj s poukazom na právne predpisy v znení účinnom v rozhodujúcom čase.

26. Súdny prieskum pri všeobecnej správnej žalobe je nevyhnutne spojený s prepojením dopadu rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva žalobcu. Vo všeobecnosti Správny súdny poriadok vymedzuje účel podania správnej žaloby v ustanovení § 177, pričom tento prioritne smeruje k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Z logiky veci vyplýva, že ochrany subjektívnych práv sa môžu dovoliavať iba tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti sa v prejednávanej veci jedná. Inými slovami povedané, v prípade ochrany subjektívnych práv, táto prislúcha iba fyzickým a právnickým osobám, ktoré tvrdia, že na nich boli ukrátené ako účastníci administratívneho konania.

27. Vo vzťahu k aktívnej procesnej legitímácii fyzických a právnických osôb na podanie všeobecnej správnej žaloby zákon v ustanovení § 178 ods. 1 S.s.p. vymedzuje dve základné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to podmienku účastníctva v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy a podmienku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, spojené s vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Správny súd je povinný posudzovať splnenie uvedených podmienok na strane žalobcu v každom štádiu súdneho konania.

28. Správny súdny poriadok zároveň vymedzuje výnimky, kedy všeobecná správna žaloba nemusí smerovať k ochrane subjektívnych práv žalobcu. Konkrétne v ustanovení § 177 ods. 2 S.s.p.

zákonodarca priznáva možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj iným subjektom, ako sú účastníci administratívneho konania, avšak okruh týchto osôb zároveň striktne ohraničuje na osobu prokurátora a subjekty, ktoré sú na realizáciu uvedeného procesného úkonu výslovne oprávnené osobitným zákonom.

29. Z vyššie uvedeného vyplýva, že všeobecnou správnu žalobou sa žalobca buď domáha ochrany svojich subjektívnych práv (§ 177 ods. 1 S.s.p.), alebo sa domáha ochrany zákonnosti (§ 177 ods. 2 S.s.p.), pričom ochrany zákonnosti sa môžu domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne oprávnený zákonom. Takýto subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby výslovne oprávnený zákonom, je napríklad zainteresovaná verejnosť v oblasti životného prostredia a subjekty uvedené v § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z. z. Pojem „výslovne“ uvedený v § 177 ods. 2 S.s.p. znamená, že takýto subjekt musí byť v právnom predpise uvedený konkrétne.

30. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti poukázal na znenie ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku účinného do 30. novembra 2019, upravujúceho možnosť podania správnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia disciplinárnej komisie, ktoré síce žiadnym spôsobom neprecizuje osoby oprávnené na jej podanie, avšak z logiky veci podľa jeho názoru vyplýva, že keďže sa rozhodnutie doručuje účastníkom konania, potom sú tieto osoby zároveň oprávnené na podanie správnej žaloby. Aplikáciou jazykového a logického výkladu na zákonný text sťažovateľ došiel k dedukcii, že žalobu je oprávnený podať účastník disciplinárneho konania, t. j. disciplinárne obvinený notár i navrhovateľ-minister spravodlivosti.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje v tomto smere za kľúčové ustáliť, či sťažovateľa na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného výslovne splnomocnil osobitný právny predpis, v tomto prípade Notársky poriadok (v znení účinnom v rozhodujúcom čase) tak, ako to tvrdil v podanej kasačnej sťažnosti.

32. Z ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že takéto výslovné splnomocnenie v tejto právnej norme absentuje. Aj na základe komparácie § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z. z. s § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku možno vidieť rozdiel vo výslovnom oprávnení na podanie správnej žaloby. Formuláciu uvedenú v § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku nemožno chápať ako výslovné splnomocnenie na podanie správnej žaloby, keďže obdobná formulácia sa nachádza v prevažnej väčšine právnych predpisov, ktoré obsahujú možnosť preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy prostredníctvom správneho súdnictva. Napríklad § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov ustanovuje, že „Proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.“ Ďalej možno ako príklad uviesť § 10 ods. 5 posledná veta zákona č. 327/2005 Z. z. „Proti rozhodnutiu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.“ Zákon č. 757/2004 Z. z. ustanovenie § 38 ods. 5 veta posledná „Proti rozhodnutiu ministra podľa prvej vety možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia ministra o odvolaní z funkcie predsedu súdu.“

33. Už zo zbežného porovnania citovanej právnej úpravy možno uzavrieť, že § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku neobsahoval osobitnú úpravu na podanie správnej žaloby v zmysle § 177 ods. 2 in fine S.s.p. Ide len o všeobecné znenie právnej úpravy, týkajúcej sa možnosti preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, so stanovením osobitnej lehoty na podanie správnej žaloby, aká sa vyskytuje aj v iných právnych predpisoch. Nepredstavuje tak lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave aktívnej procesnej legitímácie, ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že pre naplnenie znenia § 177 ods. 2 S.s.p. je potrebné, aby bol v právnom predpise uvedený identifikovateľný subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby oprávnený. V uvedenom prípade nie je postačujúca všeobecná formulácia, že proti rozhodnutiu možno podať správnu žalobu, bez výslovného uvedenia subjektu na to oprávneného.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje taktiež na skutočnosť, že z hľadiska historického výkladu ustanovenia § 93 Notárskeho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, toto *expressis verbis* oprávňovalo sťažovateľa na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie, a to slovami „opravný prostriedok môže podať aj navrhovateľ“. Na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, znenie ustanovenia § 93 ods. 3 Notárskeho poriadku účinné v čase podania správnej žaloby, t. j. znenie novelizované zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. júla 2016, výslovne nešpecifikuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby (vylúčená možnosť podania opravného prostriedku v rámci disciplinárneho konania). Výpustenie doposiaľ explicitne vyjadreného oprávnenia navrhovateľa (v zmysle § 92 Notárskeho poriadku teda aj ministra spravodlivosti) na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie (resp. v zmysle aktuálnej právnej úpravy na podanie správnej žaloby) je podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné vykladať v tom zmysle, že zámerom zákonodarcu bolo odňať navrhovateľovi disciplinárneho konania možnosť iniciovať súdny prieskum rozhodnutí disciplinárnej komisie v intenciách správneho súdnictva.

36. Pokiaľ ide o otázku ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu, na tomto mieste možno poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prešla aj následným testom ústavnosti viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 166/2011 zo dňa 9. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 143/2012 zo dňa 15. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 9. júna 2011, sp. zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, sp. zn. IV. ÚS 228/2011 zo dňa 2. júna 2011). Išlo o rozhodnutia týkajúce sa správnej žaloby, ktorú podal subjekt, ktorý podal návrh na prejednanie priestupku. Čiže ide o obdobný subjekt, ako je v prejednávacom prípade, a teda navrhovateľ disciplinárneho konania, a preto je táto ustálená judikatúra analogicky aplikovateľná aj na prejednávaný prípad.

37. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky nebol spočiatku v posudzovaní aktívnej procesnej legitímácie súvisiacej s preskúmaním rozhodnutia vydaného v rámci priestupkového konania jednotný. II. senát predložil plénu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Výsledkom podaného návrhu bolo prijatie uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/2012 zo dňa 27. júna 2012, ktorým bol návrh zamietnutý. Následne II. senát vydal uznesenie sp. zn. II. ÚS 259/2011 zo dňa 4. júla 2012, v ktorom sa stotožnil s právnym záverom vyjadreným v rozhodnutiach I. a IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

38. Z právnej úpravy i z judikatúry Najvyššieho a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že správne súdnictvo slúži predovšetkým na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach. Zákonodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v ustanoveniach Správneho súdneho poriadku. Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy na základe všeobecnej správnej žaloby nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (*actio popularis*), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe vyjadrené a podložené a aspoň potenciálne možné. Na uvedenom nič nemení ani odpoveď na otázku, či právo iniciovať disciplinárne konanie spadá pod rozsah ochrany čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Článok 46 ods. 1 Ústavy SR však negarantuje ani výsledok disciplinárneho konania v súlade s podaným návrhom a ani negarantuje osobe, ktorá disciplinárne konanie iniciovala, možnosť podrobiť administratívne rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní súdnemu preskúmaniu žalobou v rámci správneho súdnictva.

39. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na rozdielne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 21So/1/2015-162 zo dňa 17. júna 2016, Krajského súdu v Bratislave č.k.1S/36/2016-38 zo dňa 5. októbra 2017, č. k. 5S/121/16-19 zo dňa 5. septembra 2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018 zo dňa 31. júla 2018, po oboznámení sa s uvedenými rozhodnutiami kasačný súd

konštatuje, že vo väčšine sa sudy nezaoberali aktívnou procesnou legitímáciou v správnom súdnictve a neodôvodnili svoj zámer odchyliť sa od existujúcej ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, na ktoré poukázal najvyšší súd v tomto uznesení.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje, že konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018-39 zo dňa 31. júla 2018, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. k. DK 20/2017 zo dňa 16. januára 2018, Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020 uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že krajský súd nerozhodol v súlade s právnou úpravou, účinnou v čase jeho rozhodovania a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pretože žalobca nebol v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky aktívne legitimovanou osobou na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní.

41. V odôvodnení rozsudku sp. zn. 4Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020 kasačný súd poukázal taktiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan/17/2019 zo dňa 4.7.2019, z odôvodnenia ktorého cituje:

„20. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (sp. zn. III. ÚS 502/2015, sp. zn. IV. ÚS 596/2012).

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

22. Kasačný súd si je vedomý, že ide o zásadnú právnu otázku výkladu pojmu „verejné subjektívne právo“. Kasačný senát zvažoval, či v danom prípade nie sú splnené dôvody na extenzívny výklad pojmu „subjektívne právo“ podľa ustanovenia § 177 ods. 2 SSP v spojení s ust. § 2 ods. 2 SSP“ za účelom zabezpečenia rovnosti prístupu účastníkov disciplinárneho konania k možnosti súdneho prieskumu zákonnosti. Minister spravodlivosti SR v tomto prípade nemohol realizovať právomoc mocenským spôsobom, pretože je iba v horizontálnom postavení účastníka disciplinárneho konania. Za tým účelom by mu mali byť priznané právne prostriedky ochrany ako ktorémukoľvek inému účastníkovi horizontálneho vzťahu.

23. Vzniknutú asymetriu v prístupe k ochrane v správnom súdnictve podľa názoru kasačného súdu je možné odstrániť iba legislatívne. Minister spravodlivosti je členom vlády, ktorá disponuje právom legislatívnej iniciatívy. Kasačný senát súčasne prihliadol na skutočnosť, že Minister spravodlivosti nie je subjektom práva na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, a to ani pri prípadnom porušení jeho práva na súdnu ochranu ako navrhovateľa a účastníka disciplinárneho konania pred Disciplinárnou komisiou Slovenskej komory exekútorov.“

42. V nadväznosti na vyššie uvedené závery kasačný súd dodáva, že vo vzťahu k riešeniu tejto otázky došlo k legislatívnemu vývoju, reprezentovanému zmenou v právnej úprave účinnou od 1. decembra 2019. Preto dáva do pozornosti, že hoci zákonná úprava v znení účinnom do 30. novembra 2019 ministra spravodlivosti neoprávňuje na podanie opravného prostriedku s cieľom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, zákonom č. 389/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, sa mení ustanovenie § 93 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. tak, že správnu

žalobu proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie, ktorým sa disciplinárne konanie končí, môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku vo verejnom záujme podať navrhovateľ a disciplinárne obvinený, pričom minister spravodlivosti môže uvedenú žalobu podať vo verejnom záujme aj vtedy, ak nie je navrhovateľom disciplinárneho konania. Podľa § 100f zákona č. 323/1992 Zb. zakotvujúceho úpravu prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. decembra 2019, má minister spravodlivosti toto oprávnenie voči doručenému rozhodnutiu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, ktoré bolo vydané po 30. novembri 2019. Uvedená zmena právnej úpravy tak reflektuje na námietky sťažovateľa, rovnako presne však určuje časový rámec, kedy ministromi spravodlivosti uvedené oprávnenie prislúcha.

43. Kasačný súd poukazuje i na prijatý judikát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, (týkajúci sa disciplinárnych konaní exekútorov, ale problematika je obdobná ako u notárov) zaradený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach správnych č. 1/2020 pod bodom č. 21, ktorého právne vety znejú nasledovne:

I. Správne súdnictvo nie je založené na verejnej žalobe „actio popularis“, ktorá by umožnila komukolvek podať správnu žalobu, ale tieto subjekty zákonodarca výslovne vymedzil v procesnom predpise.

II. V zmysle zákona č. 389/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov správnu žalobu proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, okrem rozhodnutia o zastavení disciplinárneho konania (podľa § 228a písm. b/, e/ a f/ Exekučného poriadku), môže v lehote podľa Správneho súdneho poriadku vo verejnom záujme podať minister spravodlivosti, a to aj vtedy, ak nie je navrhovateľom disciplinárneho konania (§ 228d ods. 8 Exekučného poriadku).

III. Z intertemporálneho ustanovenia § 243n Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. decembra 2019 vyplýva oprávnenie ministra spravodlivosti podať správnu žalobu voči doručenému rozhodnutiu, ktorým sa disciplinárne konanie končí, ktoré bolo vydané po 30. novembri 2019“. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2020 sp. zn. 6Asan/7/2019).

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

45. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. Žalobca v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona prislúcha len výnimočne (§ 168 S.s.p.), preto žalobcovi ani žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednohlasne (§ 147 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.